

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

4. An Principes, vel Summus Pontifex possint reuocare hoc priuilegium
Ecclesiastica Immunitatis, etiam stando in sententia aßerentium hanc
exemptionem non esse de iure diuino, sed tantum de iure ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

statis incapax, nec possidere potest consequenter, nec praescribere, vt patet ex causa de praescrip. Verum ex his omnibus satis remanet soluta ea, quae docet Petrus de Vrius in Otio assino, p. 1. n. 98. Adducere autem pro iustificatione dictarum consuetudinum & praescriptionum tacitum consensum, approbationem & tolerantiam Papae, est purum figmentum, vt bene firmat Rot. decis. 16. de consuetudine in antiq. quae respondet omnibus quae in contrarium adduci possent, & haec vna pro omnibus sufficere deberet. Vide etiam Surdum cons. 301. n. 57. & Barbosa de iure Eccl. lib. 1. c. 39. n. 195. & alios, quos adducit Bellettus in disquis. Cler. p. 1. tit. de saeuere cler. pers. §. 3. n. 13. Imò ego assero quòd Papa non consentit, neque tolerat, sed singulis annis in Bulla Cœnae clamat & reprobatur praedictas consuetudines, vt docet & determinat sacra Rota Romana coram Pegna in vna Ofcen. Canon. die 1. Decembris 1595.

RESOL. III.

An privilegium exemptionis à iurisdictione temporali Clericis concessum fuerit, & inceperit tempore Constantini? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 127. alias 126.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Salgado de protectione regia, tom. 1. part. 1. cap. 1. Pral. 1. num. 51. Ceuallos tr. de cognit. per viam violentie, in Praemio, cap. 5. num. 11. & alij penes ipsos.

2. Sed supra dicti Auctores in hoc non sunt audiendi; & ideo contrariam sententiam docet Ioan. de Maderiaga in tract. de Senatu, cap. 39. §. 2. fol. mibi. 367. & Cardinalis Bellarminus in Resp. ad duos libellos cuiusdam Theologi, fol. mibi 7. Et probatur manifestè ex autoritate Concilij Cathaginensis III. can. 9. vbi sic habetur: [Item placuit, vt quisquis Episcoporum, Presbyterorum, seu Clericorum, si derelicto Ecclesiastico iudicio publicis iudicijs purgari voluerit, etiam si pro ipso facte prolata sententia, locum suum amittat, & hoc in criminali actione; in civilibus vero, perdat quod euicit.] Ita illud Concilium, quòd fuit celebratum centum triginta annos ante Constantinum. Vnde apparet manifestè falsitas contrariae sententiae. Vide etiam Concilium Chalcedonense cap. 9. & Agathense can. 32. Rectè igitur Bellarminus, vt supra sic asserit: [Ecco quanto sia falso, che prima del tempo di Giustiniano non ci fusse distinctione di foro, ma per che Giustiniano si vsurpò grande autorità in volere giudicare le cause de gli Ecclesiastici, però Menna Patriarca di Constantinopoli, domandò all' Imperatore, che al menò lasciasse alli Vescouij la cognitione delle cause civili: è l'Imperatore lo concessè.] Ita ille. Vnde apparet, quàm cautè legendi sunt aliqui Iuriconfulti, quando loquuntur de immunitate, & potestate Ecclesiastica.

RESOL. IV.

An Principes, vel Summus Pontifex possint reuocare hoc privilegium, Ecclesiastica Immunitatis, etiam stando in sententia afferentium hanc exemptionem non esse de iure diuino, sed tantum de iure humano? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 2.

§. 1. **R**espondeo negatiuè, etiam stando in sententia illorum afferentium, hanc exemptionem non esse de iure diuino, sed tantum de iure humano. Ita Molin. de iust. tom. 1. tract. 2. disp. 31. Lessius lib. 2. Tom. I. X.

cap. 33. dub. 4. num. 35. Malderus in 2. 2. tract. 5. cap. 6. dub. 4. in fin. & nouissime Ceual. tract. de cognitione per viam violentie, in Praem. cap. 6. per tot. Salgad. de protecl. regia, tom. 1. part. 1. cap. 1. pral. 3. num. 127. & alij. Quia populi, à quibus Principes habent auctoritatem, consenserunt in hanc exemptionem: vnde non est in eorum potestate illam reuocare, Et quod semel concessum est, non potest amplius repeti. Secundò, quia Pontifices, & Concilia, quae sunt supra ipsos Principes, eam confirmarunt. Idem verò dicendum est de Summo Pontifice: non enim potest in vniuersum huic iuri immunitatis renunciare: quia ipse non est dominus absolutus bonorum, & iurium suae Sedis, & illorum, quae à Principibus donata sunt illi: quia principaliter sunt donata Christo, & Pontifici, vt Vicario eius, & ideo non persona, sed sedi data sunt: & sic solùm est dispensator fidelis, & prudens: vnde non potest suo arbitrio illa donare, vel alienare. Ita Ceual. qui citat Iacobat. de Concil. lib. 1. & Suarez. Vide etiam Grammatic. decis. 61. num. 10. & Surdum tom. 3. cons. 301. n. 53. & Viganium tra. de immunit. Eccles. disp. 5. & 6.

RESOL. V.

An Clerici possint tali exemptioni renunciare, non solum quoad negotia criminalia, sed etiam civilia? Et an hoc procedat, etiam si Clericus renunciet tali privilegio de licentia Episcopi? Ex part. 1. tract. 2. Ref. 3.

§. 1. **R**espondeo negatiuè, cum sit ipse omnino interdictum, tam in civilibus, quàm in criminalibus, can. 11. q. 1. can. insolita, & can. placuit, extra de foro compet. & ita docent communiter Doctores, Vigan. tract. de immunit. Eccles. disp. 2. concl. 3. Fernandez in exam. Theol. mor. p. 2. cap. 6. §. 1. num. 5. Saloniùs in 2. 2. quaest. 67. art. 1. contr. 2. Duard. in Bull. Cœn. lib. 2. can. 14. quaest. 8. num. 2. qui citat c. si diligenti, & cap. significasti, de foro compet. Pelantius tract. de immunit. Eccles. disp. 2. qui citat c. qualiter, & quando de iudicijs, & ibi Butrig. num. 8. Ioan. Andr. num. 1. & Panormita. n. 7. cum Anchar. n. 5. & Imola num. 3. Idem etiam docet Bonacina de cons. disp. 2. q. 4. punct. 3. num. 1. qui citat Auilam, & Suarez. Vide etiam Ambrosinum de immunit. Eccl. lib. 16. num. 12. Sayrum in clau. regia. lib. 2. c. 7. n. 10. Alexand. lib. 2. cons. 8. n. 3. Grammatic. decis. 61. num. 1. Roland. à Valle tom. 1. cons. 4. num. 9. Surd. tom. 1. cons. 2. num. 31. & tom. 3. consil. 397. cons. 15. Honded. tom. 1. cons. 3. num. 21. & Grat. tom. 3. consil. 87. n. 3. cum alijs. Et hoc aduersus Aufferium de potest. Iud. saecul. reg. 2. num. 20. non solum est verum, quoad negotia criminalia, sed etiam civilia. Et ratio est: quia privilegium exemptionis à laica potestate non est concessum singularibus personis, sed statui Clericorum: sed nullus cedere potest privilegio communitati concessio, vt patet ex cap. si diligenti, de foro compet. ergo. Quod etiam procedit, etiam si Clericus renunciet tali privilegio de consensu Episcopi, vt notauit Farinac. de inquis. quaest. 8. num. 13. & alij penes Martham de iur. p. 4. cent. 2. cas. 152. n. 8. & D. Carol. de Grassis de effect. cler. §. 1. num. 652.

RESOL. VI.

An Cœna Bulla tollat casus Regni Galliarum, quòd privilegiatos appellant, & quid de privilegio Monarchiae Regni Siciliae? Ex part. 3. tract. 1. Resolut. 74.

§. 1. Hos

Ref. 43. & 49. §. 2. in fine, & seq. & ex doctrina Ref. 196. figurantur in §. Igitur, & seq. & in Ref. 197. & late in Ref. 325. à principio, & inferius in tr. 14. Ref. 5. Nec obstat ante medium.

Quo ad hoc infra lege doctrinam Ref. 70. & 71. & sup. hoc sup. in tr. 1. Ref. 17. Sed non definit post medium, vers. deinde probati.

Sup. hac co-
munitati im-
munitatis in-
tra in Ref.
tom. 3. n. 98.
Adducere autem
pro iustificatione
dictarum consuetudinum
& praescriptionum
tacitum consensum,
approbationem &
tolerantiam Papae,
est purum figmentum,
vt bene firmat
Rot. decis. 16.
de consuetudine
in antiq. quae
respondet omnibus
quae in contrarium
adduci possent,
& haec vna pro
omnibus sufficere
deberet. Vide etiam
Surdum cons.
301. n. 57. &
Barbosa de iure
Eccl. lib. 1.
c. 39. n. 195.
& alios, quos
adducit Bellettus
in disquis.
Cler. p. 1. tit.
de saeuere cler.
pers. §. 3. n. 13.
Imò ego assero
quòd Papa non
consentit, neque
tolerat, sed
singulis annis
in Bulla Cœnae
clamat & reprobatur
praedictas
consuetudines,
vt docet &
determinat sacra
Rota Romana
coram Pegna
in vna Ofcen.
Canon. die 1.
Decembris 1595.

Sup. hoc in
Ref. 196. &
197. & in
Ref. 325. à
principio, &
inferius in
tr. 14. Ref. 5.
Nec obstat
ante medium.

Sup. con-
suetudine im-
munitatis in-
tra in Ref.
tom. 3. n. 98.
Adducere autem
pro iustificatione
dictarum consuetudinum
& praescriptionum
tacitum consensum,
approbationem &
tolerantiam Papae,
est purum figmentum,
vt bene firmat
Rot. decis. 16.
de consuetudine
in antiq. quae
respondet omnibus
quae in contrarium
adduci possent,
& haec vna pro
omnibus sufficere
deberet. Vide etiam
Surdum cons.
301. n. 57. &
Barbosa de iure
Eccl. lib. 1.
c. 39. n. 195.
& alios, quos
adducit Bellettus
in disquis.
Cler. p. 1. tit.
de saeuere cler.
pers. §. 3. n. 13.
Imò ego assero
quòd Papa non
consentit, neque
tolerat, sed
singulis annis
in Bulla Cœnae
clamat & reprobatur
praedictas
consuetudines,
vt docet &
determinat sacra
Rota Romana
coram Pegna
in vna Ofcen.
Canon. die 1.
Decembris 1595.